

Petita història de la Guàrdia Urbana de Tarragona

Eren les nou en punt quan la *senyo* va entrar a la classe, tota carregada de papers i amb un somriure d'orella a orella. Alguna en portava de cap, i no ens esperàvem que fos bona!

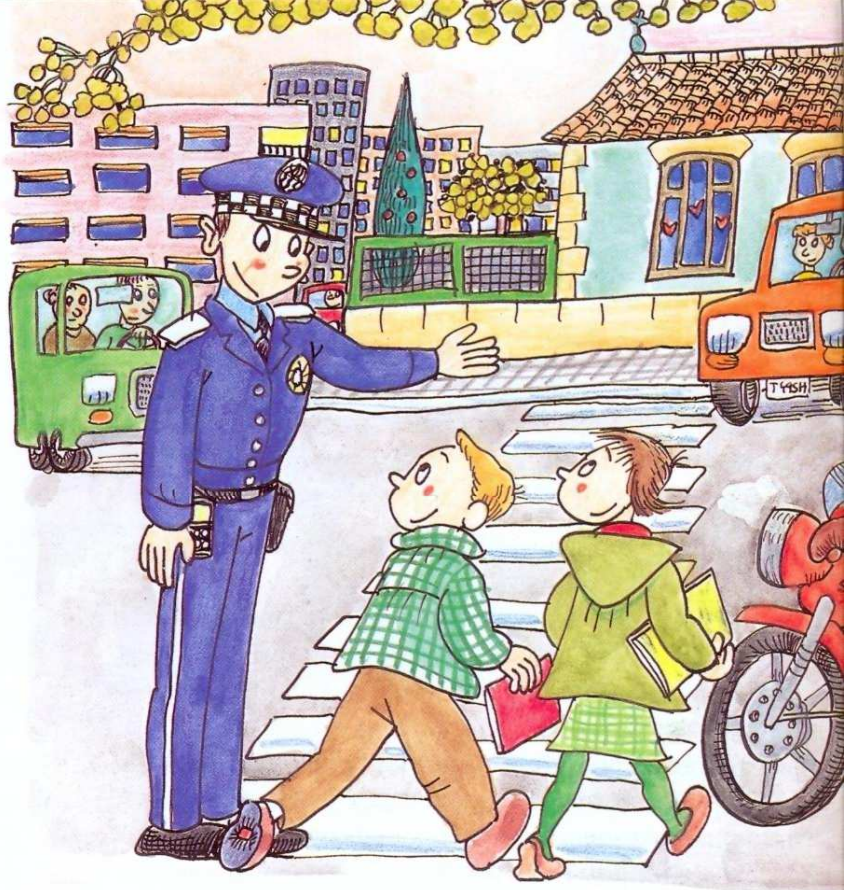
—Bon dia nens, avui anirem d'excursió!

En sentir-ho vam esclatar tots en un crit d'eufòria, anàvem d'excursió! No era cap examen sorpresa! I a més sortiríem del centre i no hi hauria classe de *mates*. Carai, és que, a més, aquest curs encara no n'havíem fet cap!

—Nens, no feu tant de xivarri, encara ens quedarem a classe si no calceu, feu el favor! L'excursió d'avui no és com la resta. Sortirem de les aules, però hauré de fer molta feina. Anirem a l'Exposició estàtica de mitjans de la Guàrdia Urbana.

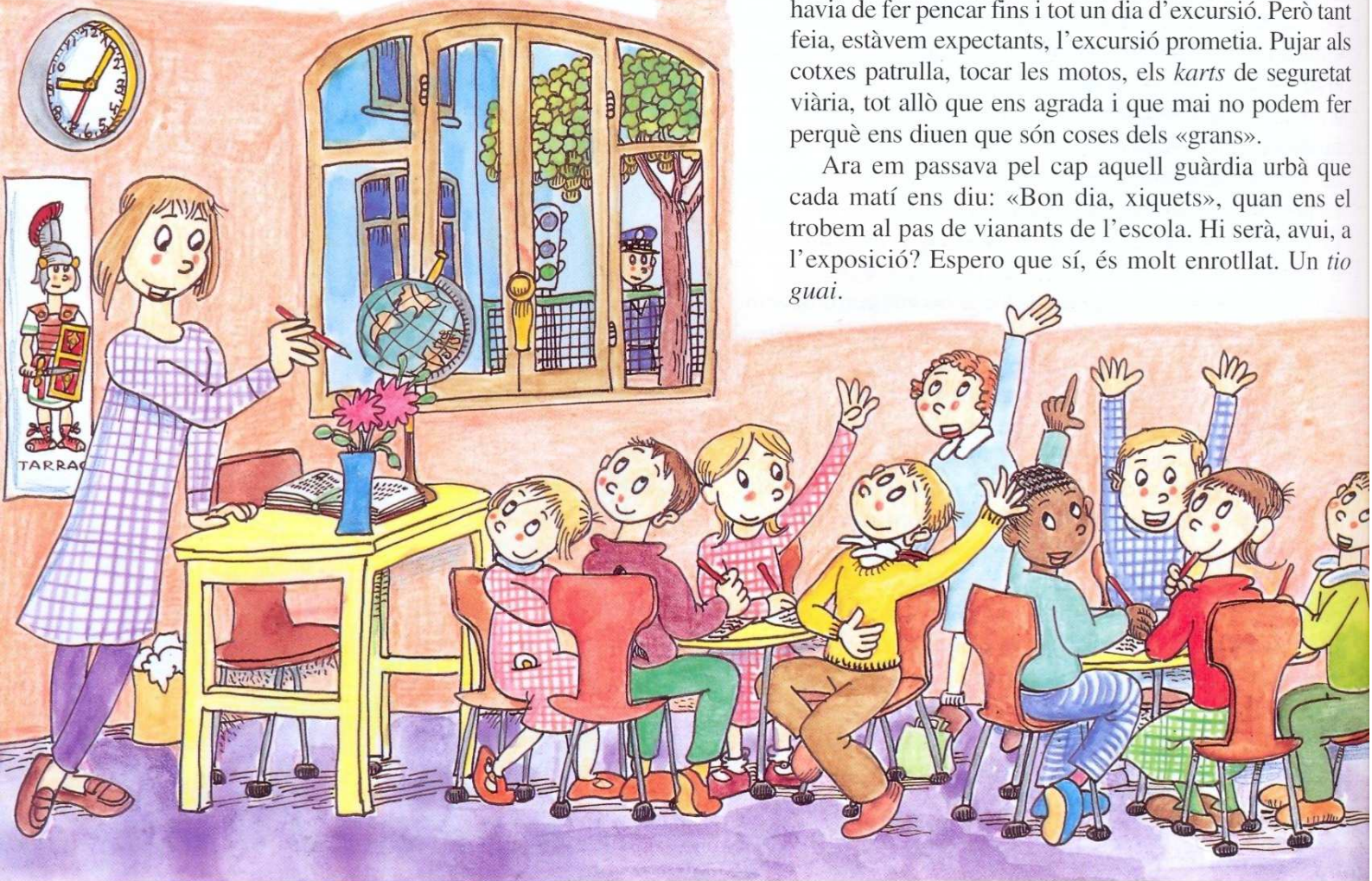
—Senyoreta, això vol dir que ens deixaran pujar als cotxes patrulla i tocar la sirena?

—No ho sé, Magí, les sirenes fan molt de xivarri i hi ha gent que treballa pels voltants. Bé, no feu preguntes ara i escolteu. Primer de tot, traieu llaipsis i paper, que heu de prendre unes notes abans de sortir.

Com no podia ser d'una altra manera, la *senyo* ens havia de fer pensar fins i tot un dia d'excursió. Però tant feia, estàvem expectants, l'excursió prometia. Pujar als cotxes patrulla, tocar les motos, els *karts* de seguretat viària, tot allò que ens agrada i que mai no podem fer perquè ens diuen que són coses dels «grans».

Ara em passava pel cap aquell guàrdia urbà que cada matí ens diu: «Bon dia, xiquets», quan ens el trobem al pas de vianants de l'escola. Hi serà, avui, a l'exposició? Espero que sí, és molt enrotllat. Un *tio guai*.

Però la *senyo* ja tornava a donar les seves indicacions...

—Vinga, nens, que comencem. Abans d'anar a l'exposició, us explicaré una miqueta què és el que veurem i una mica d'història de la Guàrdia Urbana de Tarragona. La Guàrdia Urbana va ser creada ara fa 150 anys, concretament el desembre de 1857. Us imagineu els anys que fa que hi ha guàrdies urbans? Us imagineu aquests senyors amb un casc de color blanc i un bigoti enorme, al pas de vianants, ajudant a passar els vostres avis quan eren nens? Mireu, els guàrdies urbans són els policies de la ciutat de Tarragona, tot i que això no vol dir que siguin els únics. Els guàrdies urbans són els que s'encarreguen que els cotxes de la ciutat circulin correctament, que no hi hagi embussos a la ciutat, que s'aparqui bé, i moltes més feines que només fan ells a la ciutat. També fan altres feines de policia, però aquestes les poden fer també les altres policies. La Guàrdia Urbana podríem dir que és la policia dels tarragonins.

—La meva mare em diu que si no em porto bé, em prendrà la Guàrdia Urbana —va dir el Magí a correuita.

—No Magí, això no és cert, no heu de veure els guàrdies urbans com algú que se us emportarà, ben al contrari. Si mai us perdeu, heu d'anar a buscar un guàrdia urbà o un policia, i heu de pensar que els guàrdies urbans són els qui solucionen més problemes a la gent. Quan algú té un problema de qualsevol tipus i no sap a qui avisar, truca a la Guàrdia Urbana i sempre li donen la millor solució. És per això que se li diu la policia de barri, perquè és al costat de la gent quan ho necessita.

Mentre la senyoreta Montse anava explicant coses dels guàrdies urbans, tots anàvem prenent apunts, però el que de veritat desitjàvem era veure'ns dins un cotxe patrulla perseguint un «dolent», o amb les motes en una cursa ciclista, o passejant pel centre de la ciutat. Tots coneixem aquell policia que veiem cada matí, o algun altre, potser el que viu just al costat de casa de l'àvia. Però el que més m'agradava era imaginar-me damunt d'un d'aquells cavalls que la Guàrdia Urbana treia els dies de festa major. *Molen* molt! Amb els genets tot guarnits, que van donant caramels a la mainada. Però ja no calia imaginar més, tot això estàvem a punt de poder-ho veure en una plaça i podríem fer preguntes, mirar els cotxes, tocar els cavalls... Tots els nens esperàvem que acabessin les explicacions de la *senyo* i anéssim a l'exposició. Ja no podíem esperar més.

—Apa nens, no us encanteu que hem de fer moltes coses. Mireu, la Guàrdia Urbana, quan es va crear el dia 11 de desembre de 1857, eren 18 guàrdies i ara són uns 180 més o menys. Això, Marc, a veure si saps què vol dir?

—Que abans hi havia menys dolents, senyoreta?

—Molt bé. L'any que es van crear, no hi havia tant de persones que cometessin delictes, no hi havia gairebé trànsit a les ciutats, i el poc que hi havia eren carros de cavall! —Els nens continuaven mirant amb atenció la senyoreta, aquest cop els estava explicant alguna cosa més divertida i interessant que les matemàtiques—. Avui en dia, la Guàrdia Urbana està organitzada com si es tractés d'un petit exèrcit: té agents, que serien els soldats, té caporals, sergents..., i cadascú mana el que li toca.

—Senyoreta, i això vol dir que són un exèrcit?

—No, Miquel. Això vol dir que són treballadors de l'Ajuntament, però que els qui manen tenen galons, sense ser soldats.

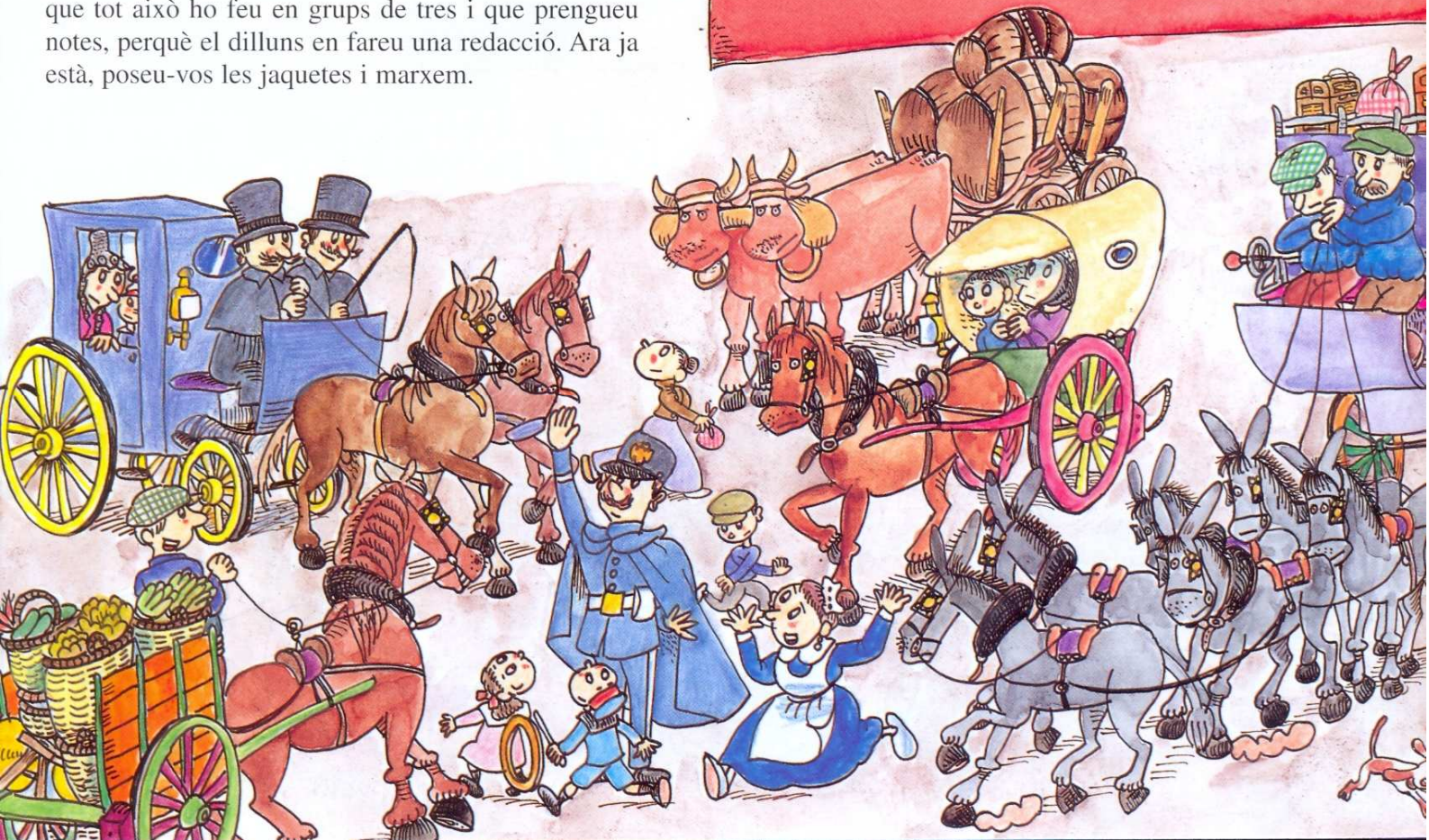
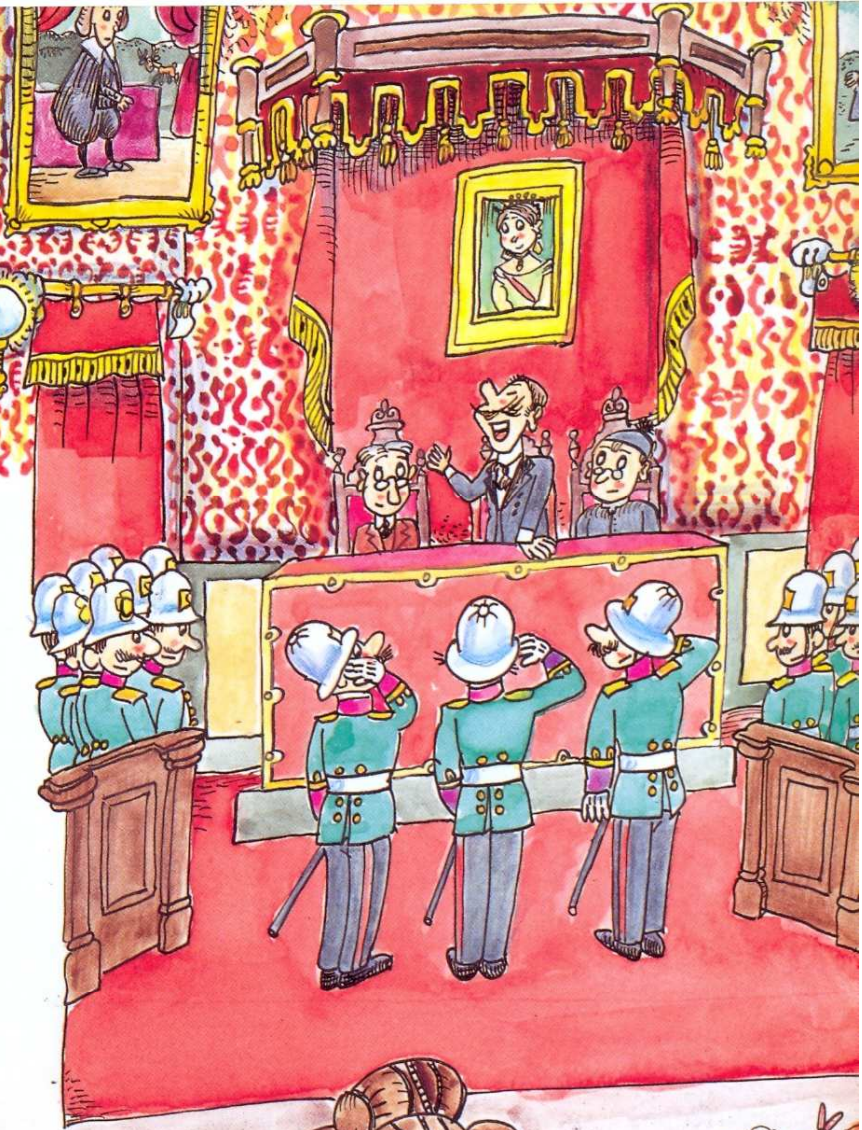

GUÀRDIA A CAVALL DE GRAN GALA

—Què és un galó, senyoreta? —La Mercè va fer la pregunta que la senyoreta Montserrat més temia, però ja se l'esperava i l'havia de contestar.

—Doncs, és una marca, com una ratlla, que porten les persones que manen, és com si el director de l'escola portés una ratlleta a sobre de l'espatlla. De tota manera, nens, ara sortirem en fila de l'aula i anirem a la plaça del mercat, on podreu fer totes les preguntes que vulgueu als agents. Hi trobareu els caporals, els sergents i els guàrdies de cada especialitat que us explicaran quina és la seva feina i què fan cada dia de servei. Molt bé, i abans de marxar feu atenció, vull que tot això ho feu en grups de tres i que prengueu notes, perquè el dilluns en fareu una redacció. Ara ja està, poseu-vos les jaquetes i marxem.

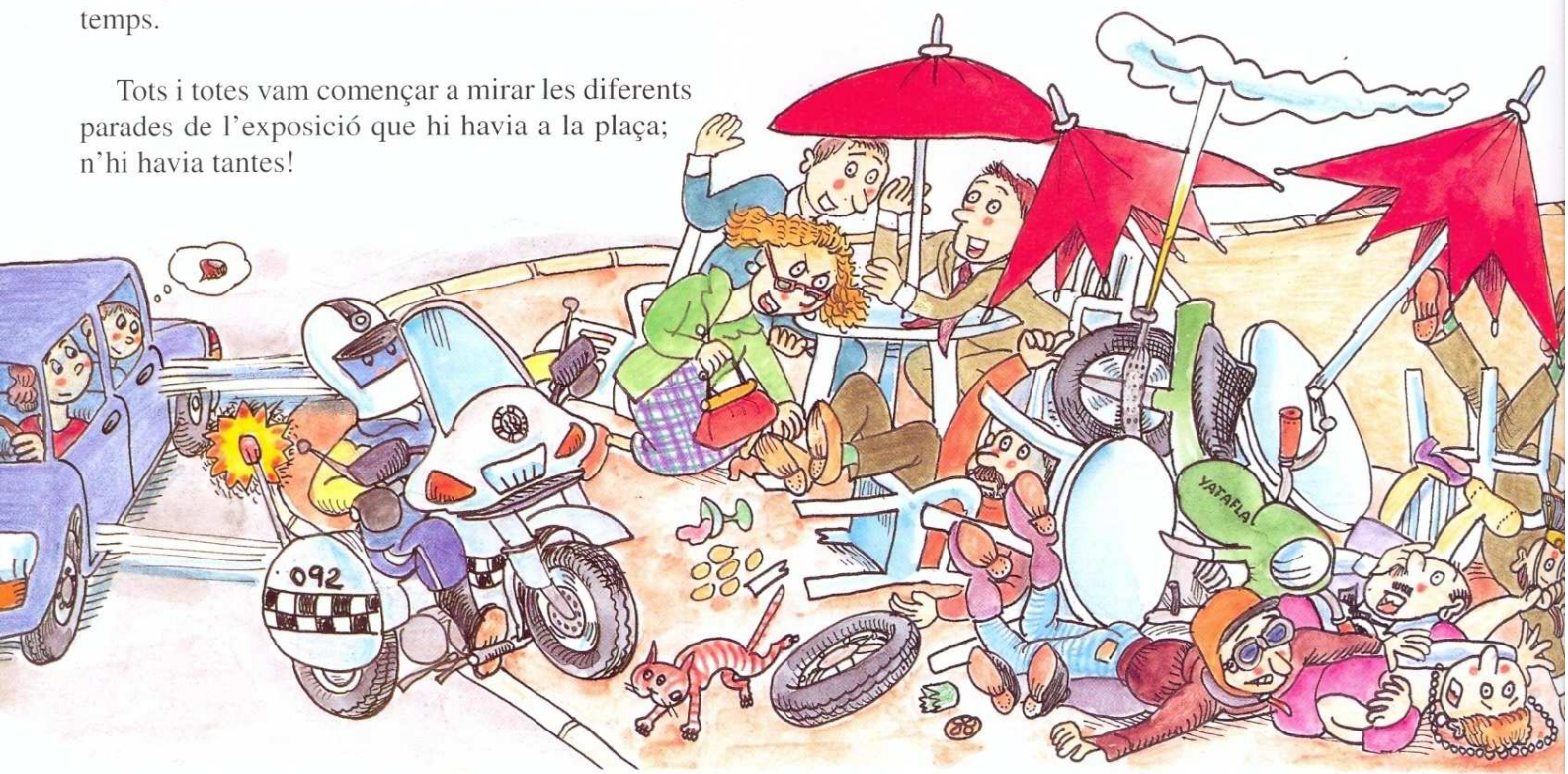

Vam intentar sortir de l'aula ordenadament, tal i com sempre ens manaven els *profes*, però estàvem una mica massa neguitosos com per fer unes files gaire rectes. Mentre anàvem caminant, entre els companys de classe ens explicàvem petites anècdotes del poc que sabíem de la Guàrdia Urbana. I tots teníem alguna cosa a dir sobre què ens feia més gràcia d'això de ser *poli* i del que anàvem a veure.

Vam arribar a la Rambla Nova sense adonar-nos-en, i de fons ja es començaven a sentir les sirenes que trencaven el soroll del trànsit de Tarragona. Hi havia altres escolars i ens va agafar la pressa per poder veure i fer el que feien els que havien arribat abans que nosaltres. En arribar a la plaça Corsini, la *senyo* ens va fer posar en rotllana i, abans de deixar que gaudíssim de totes les activitats, ens va encomanar feina.

—Molt bé, nens, ja hem arribat. Feu el favor de comportar-vos i sobretot aprofiteu bé el temps. La sortida acabarà d'aquí a tres hores, i el punt de reunió serà aquí mateix a les dotze. Vinga, aprofiteu bé el temps.

Tots i totes vam començar a mirar les diferents parades de l'exposició que hi havia a la plaça; n'hi havia tantes!

El primer grup que ens vam animar vam anar a la **Secció de Trànsit**, a les motos. Hi vam trobar uns guàrdies molt simpàtics i ben plantats, que portaven una mena de malles arrapades al cos. Ens van explicar que era l'uniforme dels Motoristes, i que també es diferenciaven amb la gorra que duïen, que era la mateixa que feien servir la resta de guàrdies al torn de nit. També ens van dir que ells eren els que s'encarregaven majoritàriament del trànsit i sobretot del que la gent més temia, la grua i les denúncies! Tanmateix, els Motoristes els van dir que, en cas de necessitat, són els que poden arribar primer a un accident o a qualsevol servei urgent, ja que amb la moto és més ràpid arribar-hi.

—El meu pare em diu que les motos són perilloses —va comentar un entusiasmada Miquel—. No teniu por de caure?

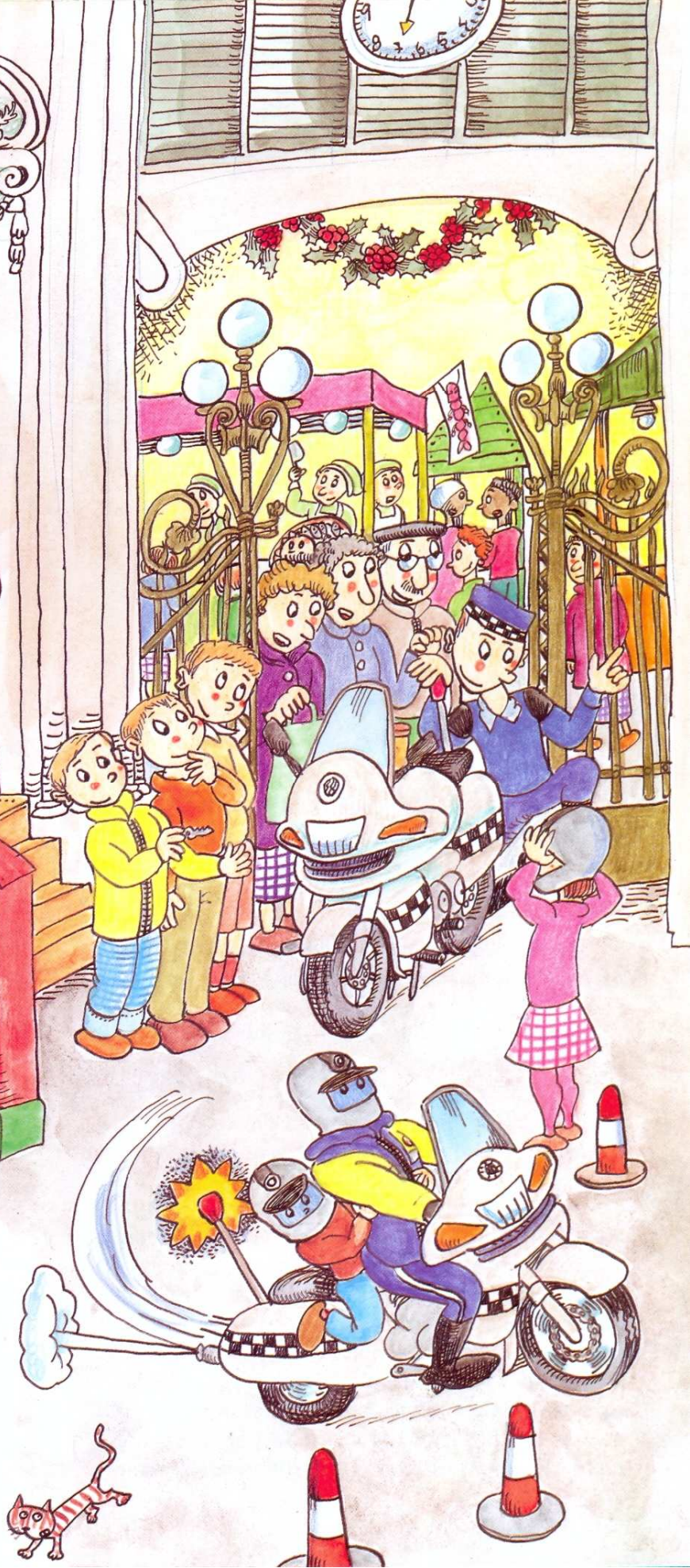
—Sí, noi, és un perill portar motos, però ens han ensenyat a portar-les. Si vols que et digui la veritat, si no fas rucades, segur que no cauràs.

El millor de tot en aquesta secció va ser la foto de grup que el motorista Rafel ens va fer amb el radar! Ens en vam poder endur una còpia cadascú i li vam dir que ens la posariem a la carpeta.

Vam marxar d'aquella parada, encara una mica sorpresos de tan *xules* que eren les motos de la Guàrdia Urbana i, sobretot, perquè havia estat molt divertit donar un tomb pel circuit improvisat que havien muntat i, és clar, haver pujat a la moto amb la sirena i els llums engegats.

adults, però per a vosaltres, podríem dir que els Guàrdies Urbans de Seguretat Ciutadana som la brigada contra els dolents. El nostre departament està dividit en sectors: la ciutat, on normalment hi ha dues zones, i els barris, en els quals hi ha diferenciats els de ponent, que van des del riu fins a la Canonja, els barris de nord i llevant, que són Sant Salvador i Sant Pere i Sant Pau, i les urbanitzacions. Nosaltres som una mica el calaix de sastre, sabeu què vol dir?

—La senyoreta ens va dir que el calaix de sastre és allò que té solucions per a tot! —respongué el Miquel un altre cop, ràpidament.

—Molt bé, és una mica això que dius tu; si hem de tenir cura del trànsit, ho fem, si fa falta donar suport a alguna campanya de controls o de radar en alguna zona, també hi anem, fem els serveis que la central de ràdio ens passa per l'emissora i, sobretot, fem vigilància de la zona que ens assigna el nostre sergent. També ens deu haver vist a la sortida i entrada de les escoles tenint cura de vosaltres, fem inspeccions als locals i moltes coses més que van sortint durant el dia a dia. I ara, no em faré pesat i contestaré a totes les vostres preguntes.

Al començament vam callar, però en veure que ningú deia res, el guàrdia urbà ens va convidar a entrar al cotxe patrulla. Era impressionant, ens va deixar parlar per l'emissora, ens va tancar a la part del darrere com si fóssim un dels dolents, i sobretot amb molta cura de no molestar, ens va ensenyar a engegar la sirena i els llums segons la necessitat: el primer so, per avisar de lluny, l'altre, per si veiem que no ens senten, més fort, més flux...

—Senyor guàrdia, els dolents que posen aquí al darrere es poden escapar? —va preguntar el Magí.

—No, noi, quan els entrem aquí dins van emmanillats amb les mans posades al darrere. A més, des de dins no es pot obrir la porta, hauria de ser des de fora, algun amic del dolent, però, per sort, també es poden tancar des de dins les portes on anem nosaltres, perquè no obrin. També és cert que alguna vegada amb els peus ens han trencat els vidres, però els jutges sempre els ho fan pagar.

—I les pistoles, les feu servir amb els dolents?

—Gairebé mai. Alguna vegada hem hagut de fer-les servir per seguretat, però sortosament no és ha-

La parada següent era una mica més confusa, tenia per nom **Seguretat Ciutadana 092**. Tots tres ens vam quedar palplantats davant aquell rètol que no enteníem massa què volia dir, SE-GU-RE-TAT CIU-TA-DA-NA.

—Passeu, passeu, no us quedeu bocabadats aquí al davant. Segur que cap de vosaltres no sap què vol dir ni què es fa en aquesta secció?

L'agent que ens feia passar era una persona molt riallera, que tenia una mirada de *tio* legal. I la veritat és que l'havia encertat, cap dels tres sabíem què volia dir el rètol. Ens vam sentir una mica incòmodes de no saber què respondre-li. Així que vam deixar que ell s'expliqués.

—Mireu, el 092 és el telèfon d'emergències de la Guàrdia Urbana. La gent, quan té un problema o quan és víctima d'algun fet que va en contra de la llei, ens truca i nosaltres hi anem. Els guàrdies que estan en aquest departament, són els que habitualment van en cotxe, i sempre de dos en dos, perquè són els que van a resoldre problemes més greus, com ara baralles, atracaments, robatoris..., tot allò que fa que la gent vulgui que la policia resolgui ràpid. El nom és més fàcil d'entendre per als

bitual. La majoria de dolents es poden detenir sense fer servir la pistola.

—I tu, quants dolents has agafat? —preguntà en Miquel, encuriós.

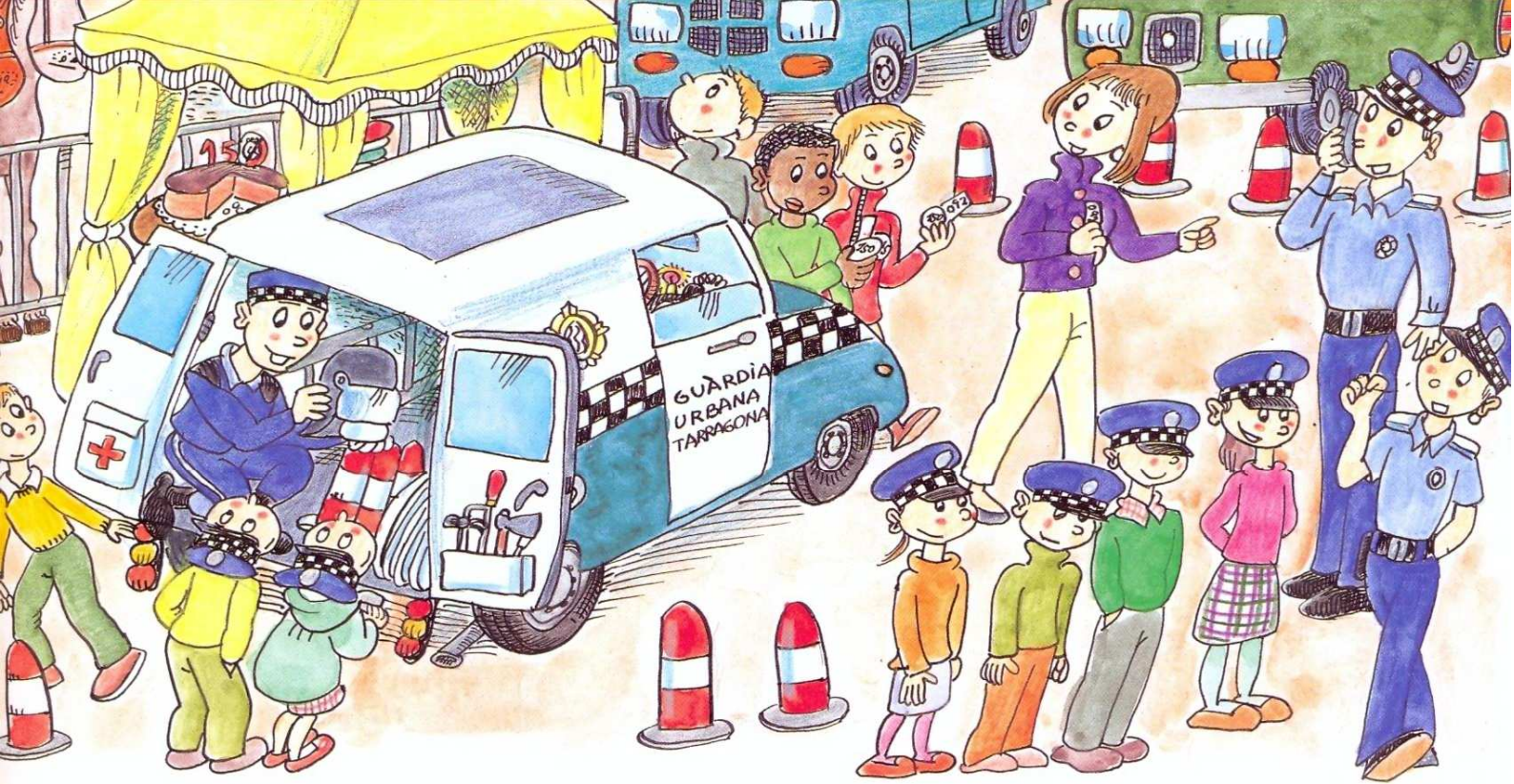
—Mira, cada vegada que agafem un dolent, hem d'anar a un judici, i hi ha guàrdies urbans que cada any van a més de setanta judicis. Si ho multipliquem per tots els que estem aquí, surten un munt de dolents agafats.

—Doncs jo, quan sigui gran, vull ser guàrdia urbà de Seguretat Ciutadana —va exclamar en Joan, que s'havia deixat endur per l'emoció del moment.

—Sí, està bé, però pensa que la nostra feina més important és la d'evitar que hi hagi dolents, és a dir que hem de fer per manera que la gent no es baralli, no robi a les botigues, no hi hagi drogues i totes aquestes coses que fan les persones incíviques. Així tothom viurà més tranquil i en pau. Aquesta és la feina més important de la Guàrdia Urbana, que els tarragonins puguem viure tranquils, i aquesta feina comença per vosaltres, que quan sigueu grans haureu de tenir una bona conducta i, sobretot, ensenyar als vostres fills a fer bé les coses. Aquesta feina es coneix com a tasques de prevenció de la delinqüència, que també es fa des de la Guàrdia Urbana i l'Ajuntament.

El que ens estava dient ens *molava* molt, estàvem amb els ulls i les orelles ben obertes. L'agent ens deia que nosaltres érem fonamentals perquè la seguretat ciutadana funcionés com cal. Ei, érem importants! Nosaltres podríem ser, d'aquí a uns anys, agents de la Guàrdia Urbana o qualsevol altra cosa. Però teníem a les mans la clau perquè la seguretat ciutadana funcionés correctament.

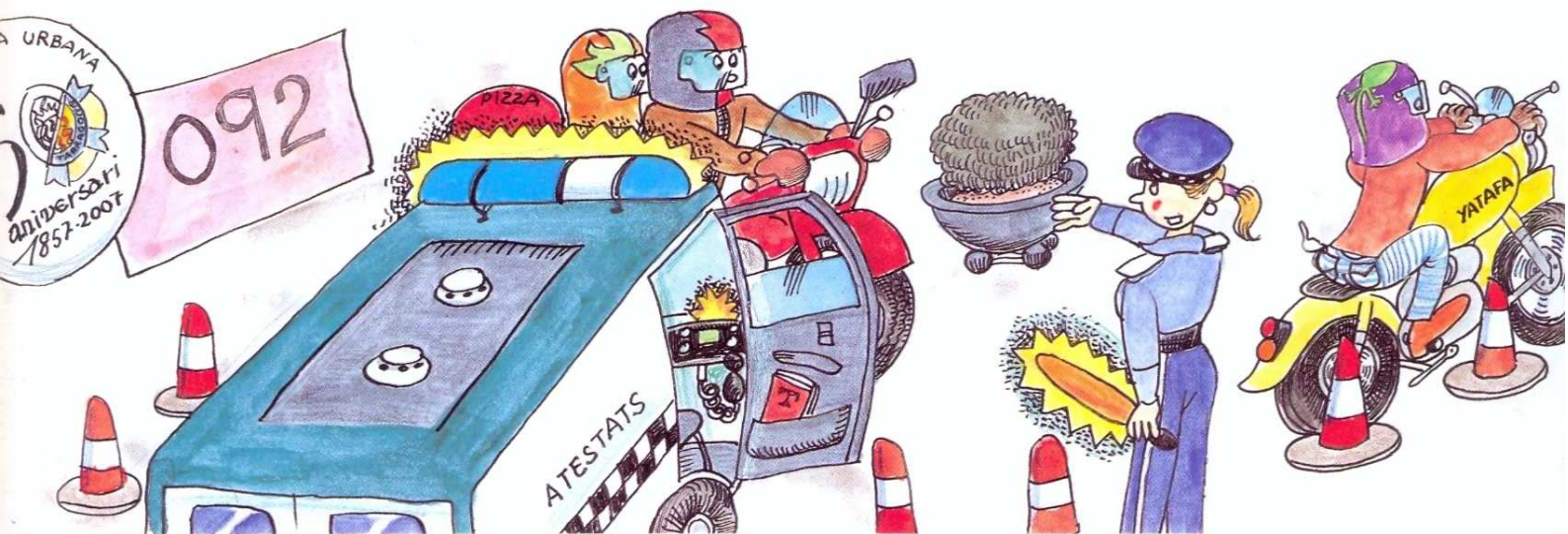
—I ara, no us encanteu més en aquest estand, que segur que no heu visitat els cavalls o la seguretat viària, o altres estands, i no teniu tot el dia. Teniu, us regalo aquests adhesius amb el logotip del 150 aniversari i el telèfon d'emergències de la Guàrdia Urbana, que és el...?

—092! —vam cridar tots tres alhora, entusiasmats pel regal i per tot el que ens havia dit aquell guàrdia urbà, i ens vam acomiadar rient i comentant tot el que havíem vist i que ens ho estàvem passant molt bé.

—On anem ara? —demanava el Miquel mentre feia una gran mossegada a l'entrepà—. Podríem anar a veure els cavalls!

—No, abans dels cavalls, anem aquí al davant, a les furgonetes!

No va caldre dir res més. Ens vam dirigir cap a on es trobava la furgoneta d'atestats i una de més petita on s'ensenyaven elements de protecció policials. El guàrdia que hi havia ens va deixar posar el casc protector, i després vam fer una lluita amb les defenses llargues i els escuts, tot i que les defenses no eren de

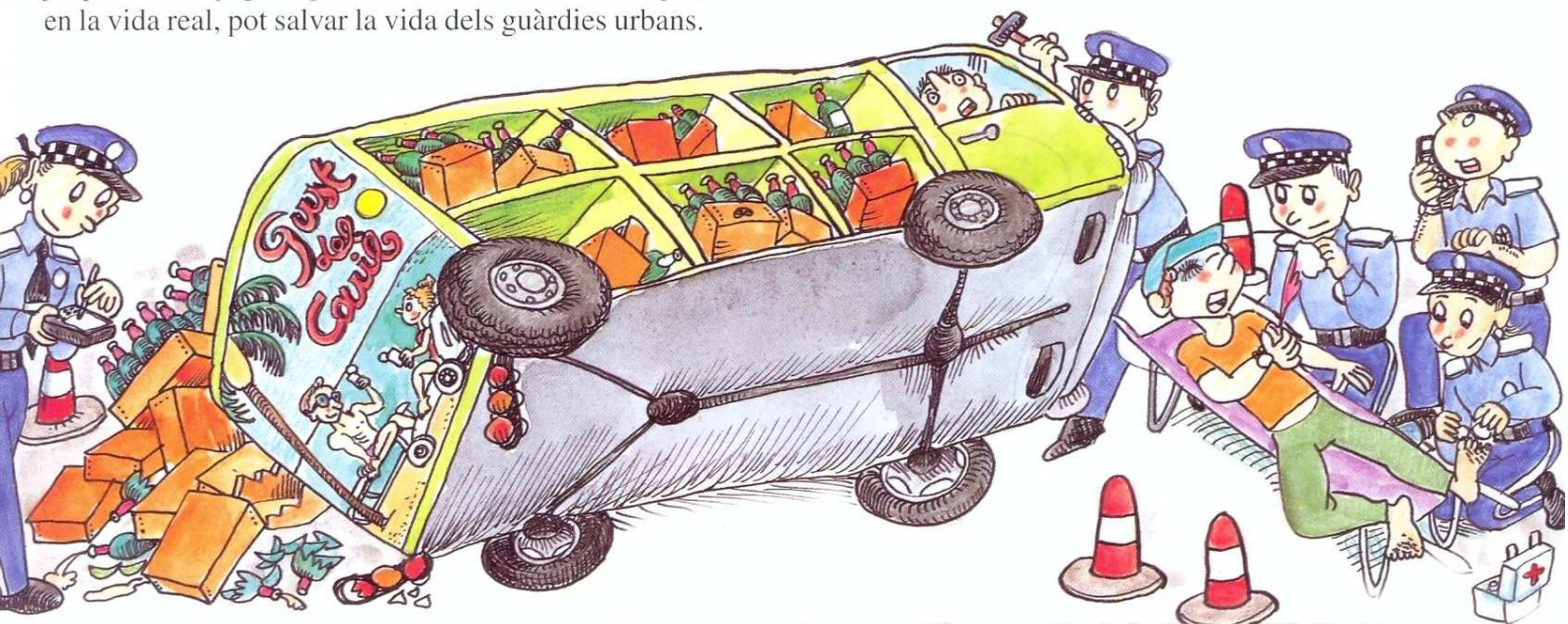

fusta, ni de bon tros, no fos cas que ens féssim un nyanyo! Vam poder disparar boles de plàstic, amb les armilles antibales posades. També vam simular que havíem d'abatre una porta amb l'ariet, i el vam haver d'agafar entre tots tres i amb l'ajuda del guàrdia! Tot això, ens van explicar, es feia servir molt de tant en tant, ja que a la Guàrdia Urbana de Tarragona no hi ha un grup d'antiavalots o d'operacions especials, tot i que ens van dir que és una qüestió que s'està plantejant, a causa dels temps que corren. Això dels temps que corren també ho diu sempre l'àvia!

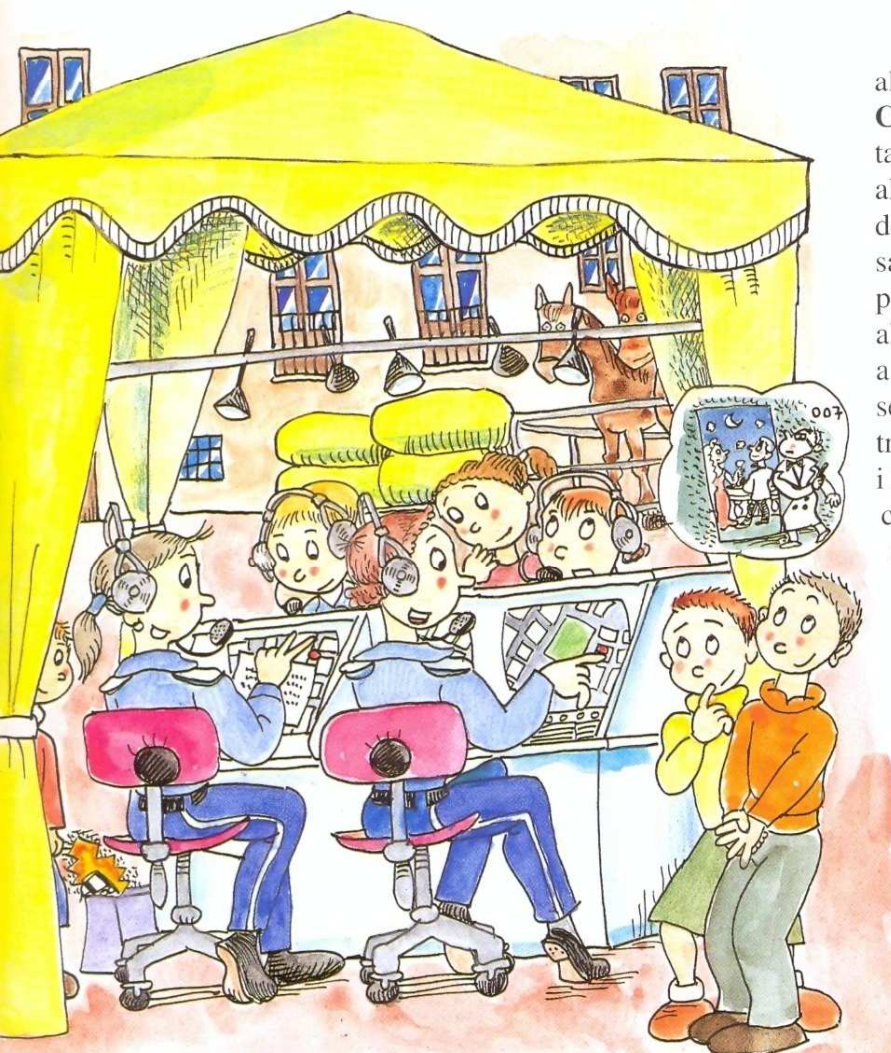
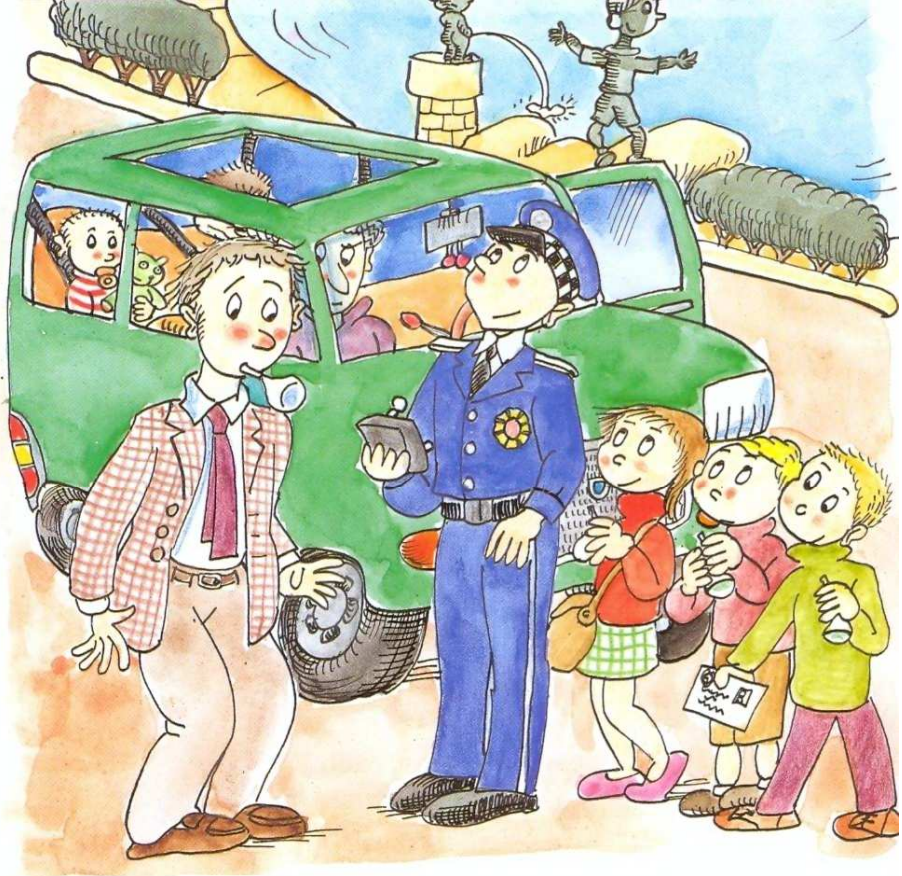
Aquest estand va ser més divertit que interessant, ja que tot era jugar i passar-ho bé amb material que, en la vida real, pot salvar la vida dels guàrdies urbans.

Després d'acomiar-nos del guàrdia urbà que ens havia deixat jugar amb el material i de prometre-li que ens portaríem bé, vam anar a l'altra furgoneta, la que hi havia al costat i que tenia un rètol al davant on hi deia **Atestats**. Allí ens van explicar que l'equip d'atestats s'encarregava de fer totes les feines que s'havien d'escriure per al jutjat, ja sigui perquè un senyor havia estat detingut, perquè la gent es denunciava i volien posar-hi solució judicialment, informes tècnics d'accidents de trànsit..., escrits de tota mena, ja que una altra de les feines de la Guàrdia Urbana era la de mantenir informats els jutges.

En aquest estand, hi havia un guàrdia urbà que tenia una ratlleta al damunt de les espatlles i això volia dir que era caporal. Aquest caporal ens va explicar com funcionava la prova d'alcoholèmia i ens la va fer a nosaltres. Que *guai* que va ser! Tots vam donar negatiu, és clar, però va fer una prova trampa a un senyor que passava per allí i, quan li va col·locar un broquet (manipulat prèviament), va donar positiu. Ens va explicar que això no passa a la vida real, ja que els broquets estan precintats i esterilitzats per evitar qualsevol error o manipulació. A partir d'aquí, ens va estar explicant tot el que calia fer amb la persona que havia donat positiu al control d'alcoholèmia, ens va ensenyar tota la paperassa que s'havia d'omplir i ens va dir que tot es portava al jutge al més aviat possible. Tot això ens va agradar, però vam marxar de la furgoneta d'atestats amb la idea que era un departament una mica pesat, ja que havies d'escriure moltes i moltes coses! Ens vam acomiadar del caporal fent adéu amb la mà i amb el broquet a la boca com a regal de la nostra primera prova d'alcoholèmia.

Just al costat de la furgoneta d'atestats, hi havia un altra parada informativa en què hi deia **Sala de Ràdio Control**. Ja ens imaginàvem d'agents de la CIA, captant converses entre mafiosos. Quan ho vam preguntar als agents que eren allà, ens van explicar que era el departament en el qual es rebien les trucades i es passaven els comunicats per l'emissora a les diferents patrulles. Les senyores guàrdies urbanes que hi havia allà ens van dir que era un departament primordial per a la feina de la Guàrdia Urbana, ja que la majoria dels serveis que es feien depenien de les persones que hi treballaven. Allà entraven totes les trucades de la gent, i la majoria es podien solucionar només amb les indicacions que els operadors de sala feien a la gent que trucava. Ens van dir que a la sala hi havia d'haver gent molt ben preparada i que sabés donar una resposta bona i ràpida al problema que li plantejava la trucada, o que pogués informar correctament la patrulla de quin era el problema. Es veu que els agents que treballen en aquest departament van sempre atrafegats, perquè tenen molta feina i les trucades s'han d'atendre totes: mai no se sap quina serà més urgent que l'altra, fins que les has escoltat. Bé, no es tractava d'escoltar mafiosos, però el sergent Anton ens va regalar uns adhesius molt *guais* per posar al costat del telèfon de casa.

Va ser en Miquel el que ens va fer adonar que ja tocava esmorzar. Havíem estat tan ocupats amb totes les coses que vèiem i que ens explicaven, que ens havia passat el temps volant. I mentre ens menjàvem l'entrepà vam decidir on aniríem després d'esmorzar.

En Joan va ser el primer que va trencar el silenci i va proposar que anéssim a veure els uniformes de gala i els cavalls. Els altres dos vam assentir mentre engrapàvem unes avellanes que la mare ens havia posat a la bossa. Així que, després de llençar els papers a les escombraries, vam dirigir-nos cap a on hi havia els cavalls. Eren uns animals magnífics, i ens van deixar pujar-hi a sobre i fer un tomb. Els guàrdies que hi havia per allí, ens van explicar que no hi havia unitat muntada de la Guàrdia Urbana de Tarragona, sinó que els cavalls eren propietat dels mateixos guàrdies urbans que sortien i que ho feien perquè els agradava, sense que ningú es fes càrrec de les despeses que suposa tenir un cavall. També ens van explicar que només sortien a les festes assenyalades, com ara la dels Tres Tombs que es feia al març, i la de Sant Magí. Els vam preguntar per què no patrullaven a cavall com feien en altres poblacions i ens van respondre que era una cosa que es tenia en compte i que s'intentaria realitzar. Seria *xulo* trobar-se agents a cavall per la ciutat, com si fossin pistolers de l'oest. Ens agradava estar amb els cavalls, però vam haver de marxar perquè hi havia una cua immensa de gent que esperava poder entrar a veure'ls.

Al costat mateix dels cavalls hi havia una altra parada. Semblava que era la dels uniformes. Allí també hi havia diversos guàrdies molt *enrotllats* que ens van anar responent totes les preguntes. Ens van explicar que hi ha dos uniformes de gala de la Guàrdia Urbana: el primer era el que feien servir tots els guàrdies en els actes de protocol i que era una americana i una camisa blanca, i l'altre era el que només feien servir en ocasions molt especials, el de gran gala, un uniforme que es va recuperar el 1949 i que té l'origen en els uniformes dels francesos del segle XIX, amb una casaca de color vermell i un barret metàl·lic amb les plomes penjant. Aquest uniforme només el duïen en els actes representatius, que no eren gaires. Els agents ens van dir que l'uniforme de gala de cavall no era l'original, ja que, tot i que en l'actualitat era vermell, el primer que hi va haver era de color blau. Ens van deixar posar-nos aquells cascs tan grossos i divertits, i agafar els sabres per a fer-nos fotografies. Van ser els guàrdies mateixos els que ens van fer les fotos, això sí, sense treure el sabre de la baqueta.

Mentre ens acomiadàvem dels agents de l'estand dels uniformes, en Joan ja havia entrat al de seguretat viària. Hi havia un munt d'agents que dividien els

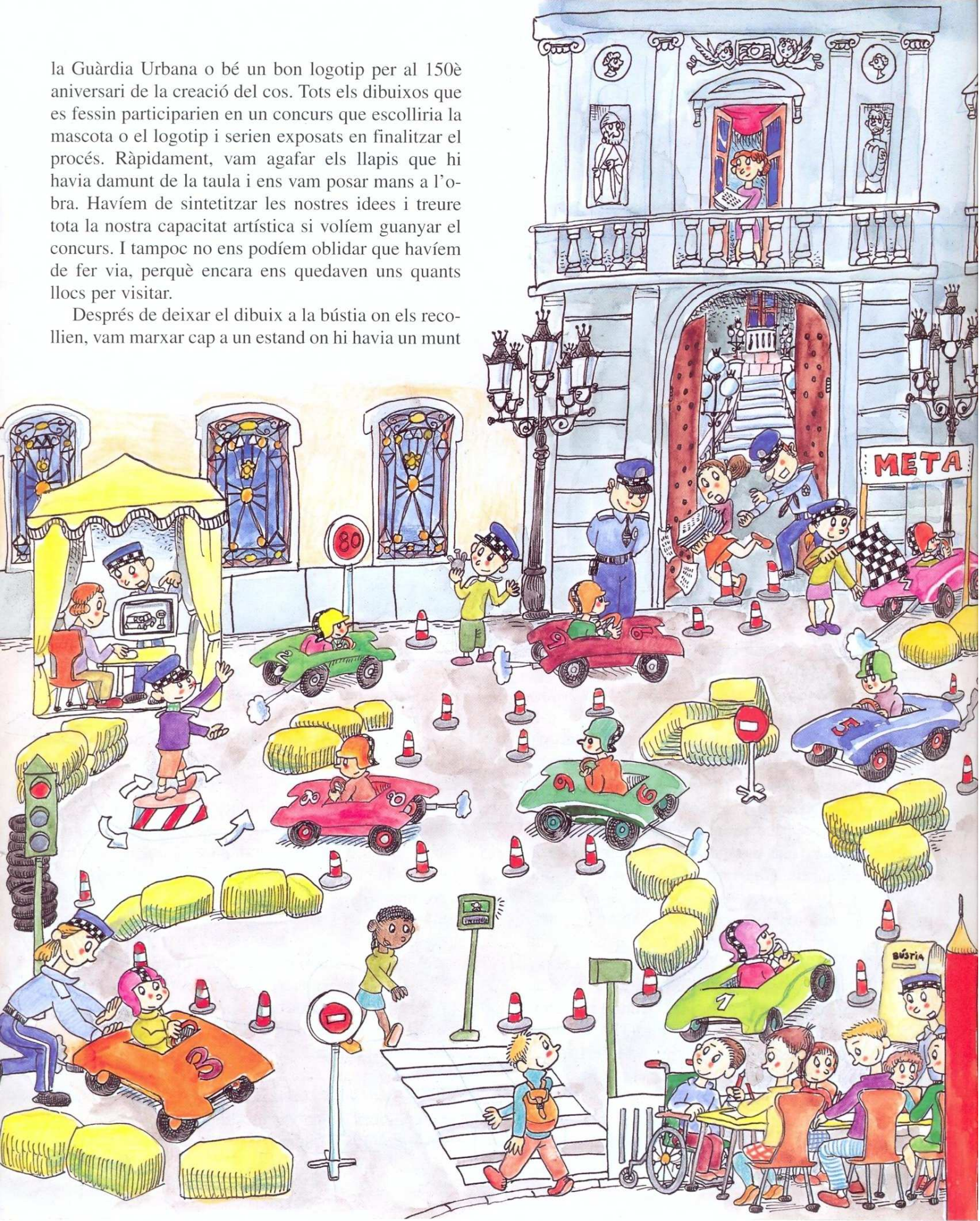
nens en grups i que els explicaven coses referents a la circulació urbana de vehicles i de vianants, normes de circulació, normes de comportament... I, sobretot, el que més ens va entusiasmar a tots els que passàvem per allà va ser l'aplicació del que ens havien explicat en un petit circuit improvisat a la plaça, amb un *kart* que havien llogat per a l'acte. Aquests guàrdies urbans eren els mateixos que durant l'any anaven passant per les escoles i feien les classes de seguretat viària. La *senyo* sempre ens havia dit que la seguretat viària era una de les assignatures més importants que es podien aprendre a l'escola, perquè si apreníem bé les normes de circulació i seguíem els consells que ens donaven els guàrdies urbans, podríem convertir-nos en uns bons ciutadans quan fóssim grans. El millor era que aquestes classes ens començaven a preparar per a quan ens haguéssim d'examinar per a tenir la llicència de conduir motos o cotxes. És a dir, que tot el que hi aprenguéssim ens faria un bon servei. Així que, després d'escoltar els consells i indicacions dels agents, vam poder gaudir d'allò més conduint els *karts* pel circuit improvisat.

Després de la passejada per la pista, els guàrdies ens van convidar a fer un dibuix sobre el que nosaltres penséssim que podria ser una bona mascota de

la Guàrdia Urbana o bé un bon logotip per al 150è aniversari de la creació del cos. Tots els dibuixos que es fessin participarien en un concurs que escolliria la mascota o el logotip i serien exposats en finalitzar el procés. Ràpidament, vam agafar els llapis que hi havia damunt de la taula i ens vam posar mans a l'obra. Havíem de sintetitzar les nostres idees i treure tota la nostra capacitat artística si volíem guanyar el concurs. I tampoc no ens podíem oblidar que havíem de fer via, perquè encara ens quedaven uns quants llocs per visitar.

Després de deixar el dibuix a la bústia on els recollien, vam marxar cap a un estand on hi havia un munt

d'elements que no semblaven tenir relació amb la Guàrdia Urbana. Hi havia motos, bicicletes, pilotes de futbol, de bàsquet... Vam pensar que allà ens deixarien jugar a pilota o anar en bicicleta, com si fóssim a l'esbarjo. Quan hi vam arribar, hi havia uns quants senyors que duïen roba d'esport que ens van convidar a seure. Ens van explicar que ells també eren agents de la Guàrdia Urbana, però representaven el temps de lleure i les aficions dels seus companys. Ens van explicar que una part molt important de la feina d'un guàrdia urbà era mantenir-se en forma. Així doncs, i ajudant-se d'un calendari amb fotos de guàrdies urbans fent esport, ens van enumerar tots i cadascun dels esports que practicaven fora de la feina. Només calia tenir ganes de fer un esport i buscar els companys que volguessin compartir-lo. N'hi havia de tota mena: futbol, bàsquet, tenis, arts marcials, triatló, hípica, senderisme..., tot un seguit d'activitats que mantenien en bona forma física els agents o que els feien oblidar els problemes amb què es trobaven a la feina. També ens van dir que, a més a més dels esports de fora de la feina, tenien classes de defensa personal policial i d'activitat física, en hora-

ri de servei, per tal que ningú no es quedés sense una cosa tan bona.

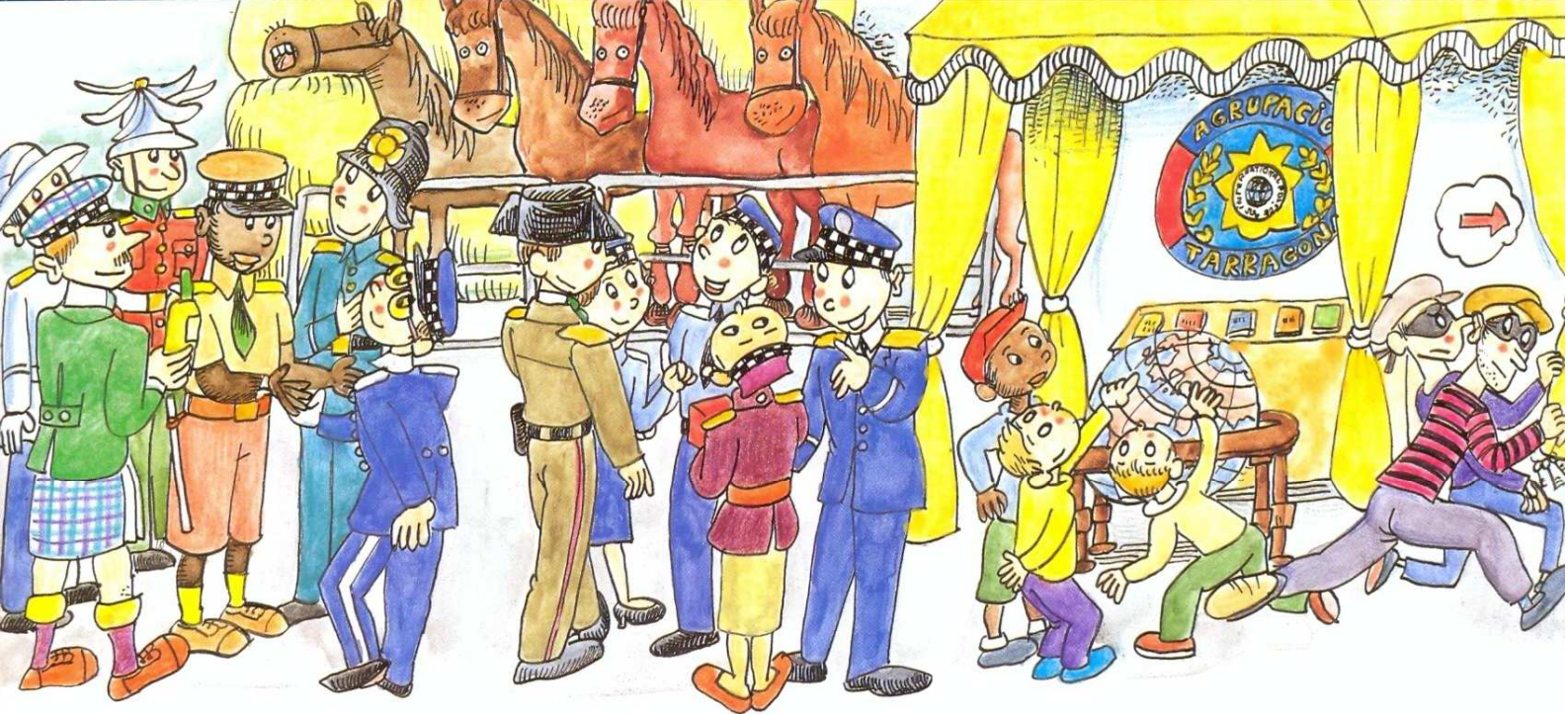
—Jo, quan sigui guàrdia urbà, faré un equip de barranquisme —va cridar el Magí, trencant el silenci.

—Em sembla, xiquet, que el que hauràs de fer és afegir-te al grup de senderisme o als que de vegades fan alguna activitat similar. Per exemple, les dones de la Guàrdia Urbana van fer una excursió per dins de la cova urbana. Com podeu veure, n'hi ha per a tots els gustos, des dels que naveguen en caiac, fins als que practiquen la pesca amb canya. Vinga, nois, animeu-vos a fer esport, que és molt saludable! Adéu!

Mai no ens hauríem pensat que hi hagués tanta diversitat de practicants esportius dins de la Guàrdia Urbana ni de tantes disciplines diferents. Si tenien fins i tot un equip de futbol platja!

L'estand del costat estava dedicat a una agrupació internacional de policies, com ens va dir el guàrdia que era allà. En aquest espai hi havia diferents uni-

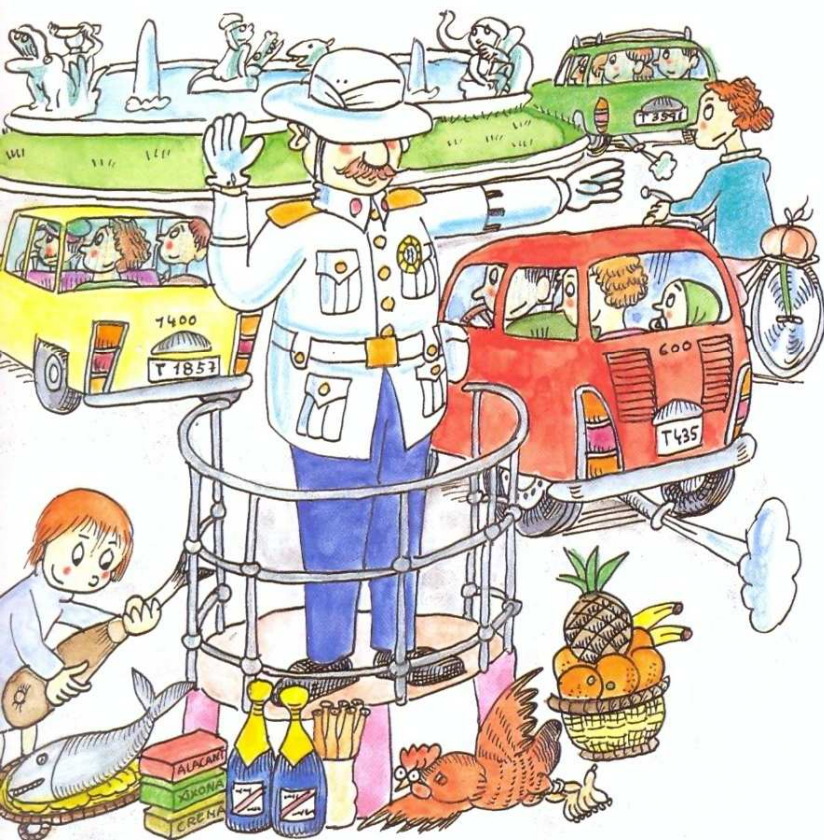

formes de policia, fins i tot d'altres països. Ens van explicar que promovien les relacions amb altres policies de tot el món i que feien trobades arreu. Durant aquests últims anys havien anat als Estats Units, a Anglaterra, a Itàlia, a la República Txeca, a Bèlgica..., i era una forma de relacionar-se i fer amics policies pel món. Aquesta agrupació feia anys que tenia la seu a la Guàrdia Urbana de Tarragona, però era per a tots els policies que s'hi volguessin apuntar, sense

discriminacions. La majoria de guàrdies urbans eren socis de l'IPA, que és com es diu aquest grup.

Per a acabar la visita, als nens que anàvem passant per l'últim estand ens feien una fotografia i ens feien seure en rotllana. La fotografia ens van dir que seria per a fer un carnet d'Agent Infantil de la Guàrdia Urbana, un carnet honorífic que distingiria els xiquets que havien passat per l'exposició. La rotllana era per escoltar anècdotes que ens explicarien els avis de la Guàrdia Urbana, una colla de guàrdies urbans que ja estaven jubilats i que tenien tot un munt d'històries per a explicar, unes de divertides, unes altres d'intrigants, unes d'impressionants, però totes viscudes en primera persona, per ells mateixos. El primer de tot va ser un testimoni d'una història que li havia explicat el seu avi, que també era guàrdia urbà. Li va dir que estava regulant la poca circulació que hi havia a la plaça dels carros, els dies abans de Nadal, en un dels pedestals que hi havia per la ciutat i que, de sobte, se li van apropar unes senyores que li van deixar unes ampolles de cava als peus i li van desitjar unes bones festes! Una mica més tard, un senyor gran amb bigoti li havia deixat una panera amb fruita, i un altre, una mica de peix, i així, tothom que passava per allà li anava deixant alguna cosa per a les festes i li desitjaven un bon Nadal. Ens va explicar que el seu avi va haver de buscar un carretó per a portar tots els regals! El segon guàrdia urbà jubilat ens va contar la història del primer accident de circulació en el qual va intervenir judicialment la Guàrdia Urbana, que va fer un informe al jutjat i, per tant, el primer atestat, i

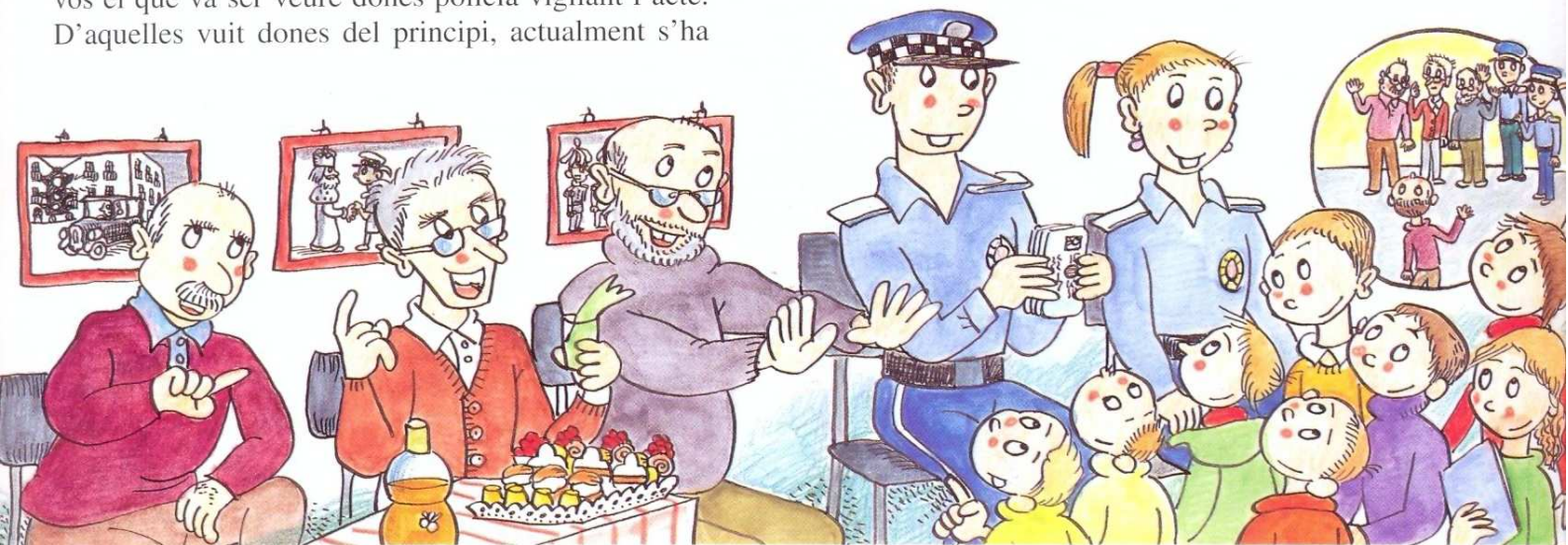

en el qual van atropellar un nen, que es deia Josep Tuset, el 28 de febrer de 1920. També ens va explicar com, des de l'Ajuntament, l'any 1956 es va decidir posar semàfors a Tarragona, perquè la nostra ciutat fos més moderna i perquè es pogués regular el trànsit de manera automàtica. Però els conductors van trigar a acostumar-se als semàfors, ja que quan no veien el guàrdia urbà passaven sense fer cas del llum. També ens va explicar que un camió que no va aturar-se al semàfor va atropellar un ciclista i que, mitja hora més tard, un altre camió gairebé fa el mateix amb un motociclista. Tot plegat perquè els conductors encara no s'havien acostumat a aquells llums de color del semàfor. Un altre avi ens va contar la sensació que havia causat l'entrada de dones a la Guàrdia Urbana, que no va ser fins al 1975. Hi van entrar les primeres vuit dones de servei i va suposar un gran batibull en una societat que no estava acostumada a veure dones amb uniforme. El primer servei que van cobrir va ser la cavalcada de reis de l'any 1975 i imagineu-vos el que va ser veure dones policia vigilant l'acte. D'aquelles vuit dones del principi, actualment s'ha

passat a unes vint, aproximadament, i sortosament, ja no és un fet estrany que es vegin dones policia.

Cada nen anava fent preguntes a un d'aquells avis que tenien tantes coses per explicar i, sense adonar-nos-en, el matí estava arribant al migdia. En veure l'hora que era, els tres amics ens vam dirigir a la sortida, on ens van fer entrega d'un carnet de Guàrdia Urbà Infantil i ens van fer dir que respectaríem les normes tant de circulació com de comportament, i que ens comprometíem a ajudar els altres i a convertir-nos en bons tarragonins, cosa que vam fer entusiasmats!

El Miquel es va girar per últim cop. Ja anaven en fila cap a l'escola, però encara volia acomiadar-se una altra vegada dels guàrdies, que eren allà, com una gran família, dient adéu als que, per un dia, havien estat els seus convidats.

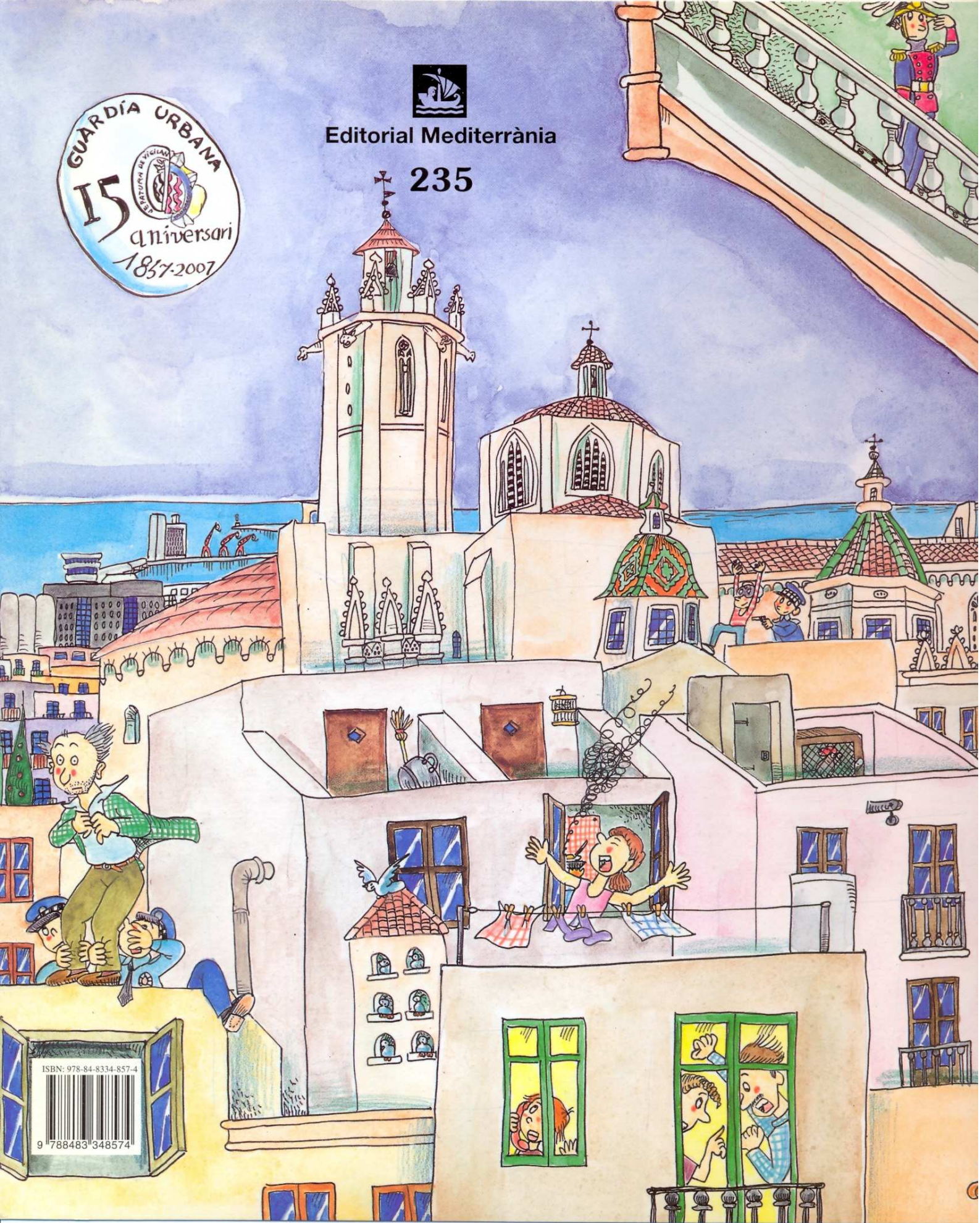

Editorial Mediterrània

235

ISBN: 978-84-8334-857-4

9 788483 348574